

Reflexions, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal (II)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una de les actituds que no afavoreixen la comunió i el caminar junts, característiques pròpies del Sínode Diocesà, és mirar la renovació eclesial, sempre necessària, sense tenir en compte que aquesta té el seu fonament en la renovació personal. Pensar que seria possible un canvi a més fidelitat de les nostres comunitats, sense una actitud de conversió personal, és una fal·làcia que duu a la decepció, a la frustració. Per això hem de tenir clara, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal, una premissa ineludible: necessitat alhora de renovació eclesial i de renovació personal.

La renovació eclesial i la personal van unides

La renovació que el Senyor ens demana en tot el camí sinodal, i que ell fa possible amb la llum i la força de l'Esperit Sant, inclou la conversió personal. De fet, tots necessitem la conversió contínua. Un cristià és el qui sempre vetlla, com ens convida a fer-ho sant Pau: *No us emmotlleu al món present, ans transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte* (Rm 12,2). El cristià és el qui està en el món però no és del món. El perill de la mundanitat amb tots els seus enganys pot entrar tant en el cor dels creients com en les mateixes comunitats; per això hem de vetllar. I aquesta vetlla ens demana reflexió personal i comunitària —a què el mateix Sínode ens porta— per a una autèntica renovació eclesial, en la santedat i en la missió. Això requereix, certament, anar més enllà d'un corrent de pensament dominant en el qual Déu no és real sinó una mera idea en la ment d'alguns. La qual cosa pot menar a una actitud autosuficient, a un racionalisme reductiu,

a vegades vestit de mentalitat científicista i tecnicista, que ens duu a obviar Déu en totes les qüestions de la vida, també les fonamentals. Déu no seria el fonament de la realitat, sinó que hi hauria moltes coses més importants, com ara l'economia o la política. I això portaria irremeiablement a l'afirmació del jo, sense tenir en compte Déu i els altres. El que guanya la partida en aquesta manera de pensar és l'hedonisme, que cavalca damunt de l'egoisme. D'aquí l'obsessió per la seguretat i el benestar.

Crist, però, ens allibera, dia a dia, de l'egocentrisme i ens ofereix el camí de l'amor com a opció capaç d'omplir el cor assedegat d'amor incondicional. Els cristians, tot i el pensament dominant que intenta enganyar-nos, sabem que no ens podem gloriar en res més que en la creu de nostre Senyor Jesucrist, i la creu de Crist ens mena a valors com l'obediència, el sacrifici, la pobresa, la solidaritat, i sobretot la caritat.

